

Fısıldayan Tavan Arası

Yavuz DEMİRKIRAN

Fısıldayan Tavan Arası

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma gıcırdayan zeminleri, eğri pencereleri ve çok gizemli bir tavan arası olan yüksek, eski bir evde yaşıyordu. Her akşam, güneş tepelerin ardına kayar kaymaz, tavan arası merdivenlerinden aşağı garip fısıltılar süzülürdü. Emma bunları yatak odasından duyardı; yumuşak ve ürpertici, sanki sırlar anlatılıyormuş gibi. Hardal sarısı hırkasını omuzlarına sıkıca sarıp dinledi. Çilli burnu merakla kıpırdadı.

Emma sekiz yaşındaydı; yaşına göre küçük ve narin, dalgalı kestane rengi saçları bir kulağının arkasına sıkıştırılmıştı. Saçının sol tarafında küçük, gümüş bir yıldız tokası parlıyordu. Her gece fısıltılar yine gelir, karanlık koridorda mırıldanıp tıslardı. Büyük kahverengi gözleri kocaman açılırdı. O sesin neyden çıktığını bilmek istiyordu.

Büyükbaba Walter ateşin yanındaki büyük koltuğunda oturmuş, yuvarlak gözlüklerini parlıyordu. Gülümsediğinde beyaz bıyığı kıpırdadı. 'Yine tavan arasındaki fısıltıları duydu mu, Emma?' diye sordu yumuşakça. Emma başını salladı. 'Korkutucu geliyorlar,' diye fısıldadı. Büyükbaba cep saatini açtı ve 'Korkutucu şeyler çoğu zaman henüz anlamadığımız şeylerdir,' dedi.

Bütün hafta boyunca Emma'nın merakı hava dolan bir balon gibi büyüdükçe büyüdü. Kızarmış ekmeğini yerken de kırmızı spor ayakkabılarını bağlarken de fısıltıları düşündü. Yukarıda, karanlıkta ne fısıldayabilirdi? Bir hayalet mi? Bir sır mı? Saklanan bir hayvan mı? Her akşam merdivenlere göz attı ama ayakları yerinde kaldı.

Pazar günü Emma yeterince beklediğine karar verdi. 'O fısıltıların nereden geldiğini öğreneceğim,' dedi Büyükbaba Walter'a. Büyükbaba gazetesinden başını kaldırıp nazik gri gözleriyle baktı. 'Bu cesurca,' dedi. 'Fenerimi al ve unutma, ben hemen buradayım.' Emma'nın kalbi güm güm attı ama başını salladı ve küçük gümüş yıldız tokasını düzeltti.

Emma tavan arası merdivenlerinin dibinde durdu. Basamaklar dardı ve toz içindeydi, gölgeler uzun ve ince uzanıyordu. Yumuşak bir fısıltı, yaprakların arasından geçen rüzgâr gibi aşağı süzüldü. Derin bir nefes aldı, bir tane daha. 'Merak korkudan güçlüdür,' diye fısıldadı kendi kendine. Büyükbabanın fenerini yaktı. Sıcak ışığı ilk basamağı aydınlattı.

Bir bir yukarı tırmandı, kırmızı spor ayakkabılarından biri ardından diğeri. Ahşap merdivenler ayaklarının altında hafifçe gıcırdadı. Toz, fenerin ışığında dans etti, örümcek ağları küçük perdeler gibi sallandı. Fısıltılar yükseldi, mırıldanıp iç çekti. Emma'nın elleri biraz titriyordu ama ayakları devam etti. Tavan arası kapısına ulaştı ve dinlemek için durdu.

Fısıltı tam öbür taraftaydı. Emma küçük eliyle kapıyı itti ve kapı yumuşak bir iniltiyle açıldı. Tavan arası kutular, eski sandalyeler ve eğri bir lambayla doluydu. Ay ışığı yuvarlak bir pencereden içeri süzülüyordu. Sonra onu gördü, köşede duruyordu: kıvrımlı desenlerle oyulmuş, tepesinde büyük bir rüzgâr gülü yelpazesi olan uzun ahşap bir makine.

Makine küçük bir dolap kadardı; koyu meşe ağacından yapılmıştı ve yan tarafında solmuş altın renkli ay ve yıldızlar boyanmıştı. Karnından bir sıra ince pirinç boru yükseliyor, altlarında küçük bakır çanlar asılı duruyordu. Çerçevesine kırmızı kadife bir kurdele sarılmıştı. Akşam esintisi yelpazeyi döndürdükçe borular mırıldanıp fısıldamaya başladı.

Emma yaklaştı, kahverengi gözleri hayretle kocaman açılmıştı. Fısıltılar hiç de korkutucu değildi. Müzikti; yumuşak ve ürpertici, ninniyle rüzgâr çanlarının karışımı gibi. Rüzgâr gülü döndü, bakır çanlar çınladı ve pirinç borular sessiz şarkılarını söyledi. 'Demek gürültüyü yapan buydu,' diye fısıldadı Emma. Bir örümcek ağı dirseğini gıdıkladı.

Tam o sırada merdivenlerde yavaş ayak sesleri duydu. Büyükbaba Walter kapı aralığında belirdi; orman yeşili hırkası iliklenmiş, ekose terlikleriyle yumuşakça sürünüyordu. 'Onu buldun,' dedi, o kadar geniş gülümsüyordu ki beyaz bıyığı yukarı kıvrıldı. 'Bu eski müzik makinesi yüz yıldan fazla bir süredir burada yaşıyor.' Emma onu dinlemeye çağırdı.

Büyükbaba Walter makinenin rüzgârla çalıştığını açıkladı. Akşam esintisi yuvarlak pencereden estiğinde rüzgâr gülü yelpazesini döndürüyordu. Yelpaze havayı pirinç borulara itiyor ve onları mırıldatıyordu. Bakır çanlar çınlamalarını ekliyor, meşe dolap dostça bir ses gibi fısıldıyordu. 'Baştan beri müzik çalıyormuş,' dedi Büyükbaba yumuşakça. Emma kahkahayla güldü.

Emma korktuđu için aptal hissetti ama en çok gurur duydu. Bütün o ürkütücü fısıltılar sadece müzikti, gelip dinleyecek kadar meraklı birini bekliyordu. Makinenin yanındaki solmuş altın aya dokundu. 'Merdivenleri tırmandığım için memnunum,' dedi. Büyükbaba Walter elini sıktı. 'Cesaret, ayakkabılarını giymiş meraktır,' dedi.

O akşam Emma ve Büyükbaba Walter yıldızlar çıkana kadar tavan arasında kaldılar. Yuvarlak pencereyi ardına kadar açıp gece esintisinin içeri süzülmesine izin verdiler. Eski müzik makinesi mırıldanıp fısıldadı, küçük bakır çanlar da ona eşlik etti. Emma gözlerini kapattı ve yumuşak, gizli müzikle sallandı. Bütün evdeki en güzel sestti.

Yatmadan önce Emma son bir kez tavan arası merdivenlerine koşup dinledi. Fısıltılar aşağı süzüldü; artık sırlarını bildiği için yumuşak ve tatlıydılar. Kendini cesur, sıcacık ve biraz da uykulu hissetti. Karanlık merdivenlere neşeyle el salladı. 'İyi geceler, müzik makinesi,' diye fısıldadı karşılık olarak. Sonra kırmızı spor ayakkabıları tıkırdayarak odasına seğirtti.

Büyükbaba Walter üstüne bir battaniye örttü. 'Meraklıydın ve cesurdun,' dedi. 'Korkutucu şeyleri böyle dostlara dönüştürürüz.' Emma gülümsedi ve ön dişlerinin arasındaki küçük boşluk göründü. O günden sonra her akşamki fısıltı, uykuya dalmak için sadece bir şarkıydı. Merakı bütün evi biraz daha küçük ve çok daha dostça hissettirmişti.